

KATJA SYRÉN

KOOTUT HAPPAMAIKUDET

Kootut happamaisuudet

Umpikujien filosofia

- Ei mistään kotoisin olevat kirjoitukset -

© 2021 Katja Syrén

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-9260-5

Katja Syrén

Kootut happamaisuudet Umpikujien filosofia

-Ei mistään kotoisin olevat kirjoitukset -

ESIÄRSYTYS

1) Tämä on kirja ihmisille, joille kissa on kissa, lapio on lapio, ja perkele ei oo himskatti!

2) Varoitus! Tämä kirja on kirjoitettu aivan tahalteen hoonolla soomella. Se on täynnä murteellisuuksia ja muuta kirjallista merkillisyyttä, ihan vain tunnelman luomiseksi. Tämä on suoranainen kieliooppinatsien painajainen.

Joku viisas – epäonnekseni en nyt satu muistamaan, kuka – on joskus sanonut, että ei kannata kirjoittaa, jollei onnistu ärsyttämään ketään. Mulle on sanottu useasti, että mun tyylini saattaa ärsyttää jotakuta. Kyllä. Eikä vain tyylini, vaan kaikki se mitä sanon, mitä olen, mitä edustan. Luulen, että se onkin hyvä tavoitteena: **kaikin tavoin ärsyttää**. Jopa paras ystäväni sanoo, että oon *very annoying, from one to ten: thousand*. (En kyllä tajua, kuinka hän kestää minua, eikä hän kyllä aina kestäkään, heh..) Joten, ärsyyntykää ihmeessä, ja Jumala vielä ärsyyntymistänne lisätköön. Sillä ärsyyntyminen on ehdottomasti **hereillä olemista**, enkä minä mitään kehtolauluja haluaisikaan väsäätä.

Hyvänä uutisena kuitenkin kerron, että teos sisältää myös kielellisiä hämmästyksen ja ilahtumisen aiheita, milloin mistäkin kielestä.

Kirja koettelee huumorintajua, joten on epäselvää, voiko sitä suositella ☺ Jos tunnet jonkun tympiintyneen ihmisen, tämä on hyvä lahjaidea. Jos edes sitä.

Ihmisille ominaista: kaksisuuntainen sietämättömyys: heitä ei voi sietää, eivätkä he voi sietää. Mitään. Eivät edes sitä etteivät siedä mitään.

Elämme *armoilla*: Oman ja muiden heikkouden, tyhmyyden ja pahuuden armoilla. Ihminen ei ole mikään yksinäinen saareke, joka voi vain eristäytyä kaikesta ympäröivästä heikkoudesta-tyhmyydestä-pahuudesta. Muiden ihmisten siirrot määrittävät myös meidän siirtojamme ja olosuhteitamme, halusimmepa tai emme, ja aina emme voi edes valita, minkälaista heikkoutta-tyhmyyttä-pahuutta saamme sietää. Sitten on vielä se oma heikkous-tyhmyys-pahuus, joka on syöpynyt meihin kiinni ikuisiksi ajoiksi kuin syövyttävä väriaine. Tämä asiantila tekee meistä suoranaisia traagisuuden sankareita. Ellei se sitten lopulta upota meitä.

Elämme manipulaation kulttuurissa, jossa ihmiset useimmiten kilpailevat siitä, kuka saa määritellä ja kenet. Kukin haluaa määritellä itse itsensä. Se on kuitenkin sosiaalisesti tarkasteltuna illuusio. Selän-takana-panettelijat tekevät jatkuvaa tihutyötään tehdäkseen määritelmämme tyhjäksi, muiden silmissä. Toisaalta itsepetokselliset, itseriittoisina esiintyvät, ihmiset kuvittelevat olevansa jumalan kaltaisia ja luulottelevat itselleen ja muille omaavansa ominaisuuksia, joita eivät todellakaan omaa.

Kukaan ei halua haista pahalle. Hajut ovat Helvetistä, Belsebubin tekosia. Pesee-jynssää-pesee-jynssää, niin kuin mielipuoli – tästä koostuu Elämä! Me olemme *hajupakoisia hajufoobikkoja*.

Älkää keittäkö munia! Älkää ollenkaan keittäkö munia! Mutta jos epäonnekkaasti satutte keittää munia, niin syäkää ne heti! Ollenkaan älkää niitä jääkaappiin laittako. Ikinä. Toistan: Jääkaappiin älkää laittako. Koska jos sen riivatun kaapin sen jälkeen aukasee, on hengenlähtö lähellä. Ja jos sen krapulassa aukasee, se on sitten VARMA KUOLEMA! 😊 🐻

Kirjat ovat pakopaikka pettymysten haavoittamille sydämille. *Tai irtosuhteet.* Parasta valita pakopaikkansa huolella, älyää haavoittua jatkossa vähän vähemmän.

Sveitsinsaksan sanastoon tutustuessani törmäsin varsin riemastuttaviin sanoihin, jotka olivat äänteellisesti siinä määrin elämystarkkoja, että mikään muu kieli ei tunnu yltävän samaan, kyse on sanoista: *gschliichig* (rivo, limanuljaska), jota käytetään etenkin miehistä, joilla on tapana puhua rasvaisia (huomaa konsonanttien määrä! Hih!) sekä *gschtesst* (stressaantunut) – jälkimmäisen halusin esitellä myös silkasta vokaalien-puuttumisen-ilosta! 😊

Suomalaiset ovat nurkkakuntaista ja umpimielistä sakkia. Kaikelle erilaiselle nyripistetään nokkaa, sitä kytätään suu auki ja ollaan itse niin helvetin erinomaista ja ”sivistynyttä”. Meidän sietää olla itsestämme ylpeitä!

Oon kuulma niin itserakas, että pidän kaikkia muita typerinä paitsi itseäni. Väärin. Pidän itseeni hyvinkin typeränä, hyvinkin monessa. Mutta minkä mää sille voin, jos sangen monet *muutkin* on hullumaisen type-

riä. Ylipäänsä, ihminen useimmiten nyt vain ON ihan hulvattoman luvattoman luokattoman typerä olento. Jokaisen päästä löytyy typerä kolkka, taisi olla Aristoteleen sanomisia..

Lakialoite: Eutanasiatabletti vaimonhakkaajille. Vai tarvitsemmeko me heitä johonkin?

Vanhemmiten ihminen ryhtyy siivoamaan elämästään pois kaikkea vaivalloista, kuten joitain ihmisiä – siinä määrin kuin se on mahdollista, ihan joka tapauksessa se ei ole, menemättä yksityiskohtiin.. (*linked lives* -ilmiö, tiedätte). Ei vain enää jaksa niitä prosesseja ja prosessointeja, ne tuntuvat ajanhukalta, epämielekkäiltä, merkitysköyhiltä. Se ei ole pahantahtoisuutta, vaan vain täydellistä väsymistä ja kyllästymistä. Jos jokin ei vain suju, se ei suju. Mitä sitä sen enempää ihmettelemään. Ei ihmisellä ole velvollisuutta syleillä koko maailmaa, riippumatta siitä kuinka raskaaksi tai tympeäksi se käy, ja niin on vain oikein. Ihminen haluaa valita seuransa niin kuin hän valitsee kaiken muunkin elämässään – *vapaasti*. En nyt mene tässä kohdin vapautemme suhteellisuuteen.

Ammattiloukkaantujat liikenteessä. Mikä tätä kansaa vaivaa, kun aina pitää vääristellä toisten sanomisia ihan vain sen takia, että saa sitten loukkaantua, ja sen jälkeen vetää helvetinmoiset herne-maissi-paprikat nokkaan.

Narsisti ei voi kestää omaa riittämättömyyttään, siksi hän heijastaa omia puutteitaan muihin. Ennen kaikkea narsisti on tyytymätön **itseensä**. Hän moittii toisia näiden (muka) puutteista, koska totuus on se, että hän ei voi kestää **omia** puutteitaan. Hän siirtää keskiön **toiseen**, välttääkseen moitteet itseään kohtaan, sillä hänen puutteensa ja vikansa ovat niin häpeällisiä, ettei hän voi sietää niiden tarkastelua, kenenkään toimesta – edes itsensä.

Suomi on tutkimusten mukaan maailman onnellisin maa.. Siis täh! ☺ Jos näin on, niin kyllä on maailman-tila huono. Miettikää nyt, kuinka paljon täällä on kusipäitä. Ja miten selittyy Suomen korkea itsemurhamäärä, tuota taustaa vasten; nuorten räjähdysmäisesti kasvanut masennuslääkkeiden käyttö; huumeiden lisääntynyt käyttö yhä nuorempien keskuudessa; suomalaisten yletön alkoholinkulutus.. ? Vai ovatko nuo aineet juuri ne keinot, joilla meistä saadaan ”onnellisia” tai ainakin ajoittain *onnellisen näköisiä*? Kunhan taas hämmästelen. Niin kauan kun ei maailmasta kofeiini lopu, saamme vielä muunnettua irvistyksemme hymyntapaiseksi. Poistakaa Suomesta kaikki, missä on hiukankin kofeiinia, niin näette, kuinka helvetillisen onnellista arkemme todella on..! ☺

Narsissit vaasissa. Kaikki on aina jonkun muun syytä. Narsisti ei ota vastuuta koskaan mistään. Tarkista aina tosiasiat.. Mitä narsisti ikinä tarjoaakin, on se kuorutettu hänen luonnevikaisuudellaan.

Kusipäisyys on viheliäinen tauti – kanssakärsijöille. Viisas deletoi liiat kusipäät elämästään, mahdollisuuksiensa rajoissa. Vaikka ihminen olisi kuinka hyvántahotonen, edes mitä hyvántahtoisimman ei tarvitse eikä pidä kuunnella kaikkemmailman paskaa. Se on hyvántahtoisuutta *itseä* kohtaan. Hyvántahtoisuus itseisarvona on aivan liian yliarvostettua. Hyvántahtoisuuskin pitää **ansaita**, osoittamalla vähintään minimimäärä kunnioitusta, jota minä kutsun *minimikunnioitukseksi*. Se on se vähimmäismäärä kunnioitusta, joka on osoitettava toiselle ihmiselle, ollakseen eettisesti kelpo. Siihen kuuluu muun muassa toisen kasvojen suojelu, viimeiseen asti.

Siivoamattomuus ei johdu aina laiskuudesta, vaan kyllästymisestä mokomaan monotoniseen puuhaan. Tunteeseen, että se on ajanhukkaa. Näin on varsinkin silloin, jos kyseessä on ihminen, jolla on jatkuvasti elämä kovin täynnä. Yöunista nipistäminen siivoamisen takia on vähintäänkin vähäjärkistä kynttilän polttamista molemmista päistä, mitättömän tarkoituksen vuoksi. Siivoaminen on energian ottamista pois jostain muusta. Energiaa on tasan se määrä mikä on. Mistään sitä ei lisää voi taikoa. Haluatko käyttää energiasi siivoamiseen, vai kenties johonkin aivan muuhun?

Etiikka ei ole sitä, että täytyy pitää kaikista, vaan sitä, että riippumatta siitä, pitääkö jostakusta vai ei, päättää kohdella tätä oikein, omista antipatioistaan välittämättä.

*When I am in need of good advice, I ask that from my best friend. Otherwise, I don't need any. To give advice, you should KNOW the person. It is a tiny wonder, how much people want to give advice about things which they know absolutely **nothing about**.*

Löysin espanjan kielestä oivallisen idiomien, joka sopii kuvaamaan mitä osuvimmin ihmisen tavanomaisia odotuksia elämältään: *pedir peras al olmo* (= haluta, odottaa vaatia mahdottomia; [lit. pyytää päärynöitä jalavalta]; Esim. *Pretender que cambie su manera de pensar es pedir peras a olmo*. Yritys saada hänet muuttamaan ajattelutapaansa on kuin tavoittelisi kuuta taivaalta.) Päärynöitä jalavalta odottavat tekevät erehdyksen tässä: He luulevat, että tämä on jokin paratiisi, missä ihmisen **kuuluu** saada **se, minkä hän ansaitsee**. Maailmassa ihminen **saa sen minkä saa**. Hän saa täsmälleen sen minkä saa, ei mitään sen yli, ei mitään sen ali. Mitään *reiluusperiaatetta* ei hyvän ja pahan jaossa ole. Kaikki on Sallimuksen (*Epäämyksen*) käsissä, vaikka me kuinka muuta haluaisimme uskotella. En tiedä, miten tässä on niin pahoin erehdytty, koska mikään maailmantilassa ei anna vihjettäkään sitä, että me olisimme paratiisissa, jossa vallitsee oikeudenmukaisuus.

Miksi en pysty kannattamaan mitään uskontoa, vaikka uskon jumalaan: Sen takia, että niissä tuntuu aina **oppi** menevän **hyvyyden** edelle, kirjaimellisuus maalaisjärjen ja lain hengen edelle. Mun maalaisjärjellä en tommosta saa allekirjoitettua.

Suomalaiset ovat ihme pappeja ja kyttääjiä, raportoijia. Ollaan saarnaamassa joka asiasta kaverille, kuinka tarttis tehdä, kytätään kaikki tekemiset ja sitten arvosellaan niitä. Me ollaan ihme kansa. Jokainen kuvittelee aina tietävänsä paremmin kuin toinen, mikä *toiselle* on hyväksi – ja vieläpä muka **tämän omalta kannalta**. Se on pöyhkeätä ylimielisyyttä, ja ehkä jollain tasolla tulosta siitä, että kultainen sääntö on omaksuttu liian kirjaimellisesti (niin kuin me suomalaiset aina kaiken tunnumme omaksuvan, onkohan se huumorintajuttomuutta vai silkkaa älynköyhyyttä – vaikea päättää kumpi olisi pahempi vaihtoehto). *'Tee toisille niin kuin toivoisit itsellesi tehtävän'* on itsekeskeinen sääntö, jossa kuvitellaan toisen olevan samankaltainen kuin me. Sitä hän ei ole. *Paitsi ylimalkaan kärsivänä olentona*. Sääntöä voitaisiin muuttaa niin, että se vastaa paremmin sitä henkeä, mikä oletettavasti siihen halutaan liittää (jos sääntöä maalaisjärjellä tarkastelee), jos siis *todella* halutaan tehdä toiselle niin kuin tälle todellisuudessa oikein on: *Tee toiselle niin kuin **toinen** tahtoo itselleen tehtävän*. Minun hyvä ei ole Sinun Hyvä. Sinun Hyvä on Sinun Hyvä. Miten sitten voimme tietää, mitä toinen tahtoo? – Mitäpä jos kokeilisimme **kysyä** sitä häneltä!

Filosofian halveksijat sekoittavat toisiinsa filosofit ja sofistit. Filosofi on määritelmällisesti viisauden rakastaja – *ei viisauden omistaja*. Sofistit, puolestaan, ovat niitä, jotka kuvittelevat tietävänsä kaikesta kaiken, paremmin kuin toiset. Nykykielellä: besserwissereitä.

Kun siis arvostelet filosofiaa, tarkista ensin arvostelko sittenkin vahingossa sofismia, et filosofiaa.

Kusipäiden ymmärtämisen periaate (spinozalaisen kanssaihmissen ymmärtämisen periaatteen pikkuinen muunnelma vainen): "Älä itke, äläkä raivoa. Ymmärrä. Ymmärrä, että kaksi asiaa ikuisia ovat: paska ja luonneviat. Ergo: ymmärrä, että kusipäiden kohdalla vain tämä auttaa: Ctrl+Alt+Del." ☠

Ehdoton tanskankielinen, elämämme ihanaa luonnetta kuvaava, lempi-idiomini on: *ulvetimen*, joka merkitsee 1) tuntia ennen aamunsarastusta, jolloin ihmiset näkevät painajaisia; 2) tuntia ennen päivällistä, jolloin lapset ovat väsyneitä tai levottomia, [lit. Sudentunti]. Vaikea päättää, kumpi tuntinen on viheliäisempi kestää, hehe.. ☺ Me voisimme laajentaa sanan merkityskenttää niin että sana merkitsisi **kaikkia elämän viheliäisiä pikku hetkiä vainen..**

Meitä kehoitetaan leikkaamaan kyntemme, kun viisaampaa olisi *teroittaa* ne. Ilmankos olemme niin kynnettömiä, ja kynnelle kykenemättömiä.

Suomen kielestä löytyy vallaton idiomini kuvaamaan jonkin työn tai muun askareen valmistumattomuutta: *ei lasta ei paskaa*: Kas tässä muutama hilpeä esimerkki sen käytöstä itämurteissa: "Siitä ei tul lasta ei paskaa"; "Siit ei tuu, ei lasta ei paskua"; "Ei tule tästä hommasta lasta ei paskkoo"; "Ei tuu lasta ei paskaa" (lapsettomasta);

"Ei tuu lasta ei paskaakaa vaikkaki molemmatki näkkyypi." ☺

Tiedättekö. Mun kirjoitukseni ei o mistään kotoisin. Ja se johtuu siitä, että ne käsittelee sitä, mitä tapahtuu todella. Erotettuna kaikesta näennäisestä ja kiillotetusta. Mutta ihmiset haluavat näennäistä, koska he ajattelevat, että julkinen kirjoittaminen, somessa tai muutoin, on kuin käyntikortti. Niin voi ajatella. Mutta mulla on se "ongelma", että mää oon itteni mittane, enkä mää o kyllä minkään muun mittane. Millään rahalla. Millään ehdoilla. Onko kirjoittaminen sitte jotain jatkuvaa kiillotetun CV:n jatketta. **Pelko.** Se ihmisiä ohjaa. Enimmäkseen. Kaikki haluavat miellyttää muita, mutta kun siinä on helposti se ongelma, että niin toimimalla ei tulekaan miellyttäneeksi *itseään*. Ilmeisesti ihmiset haluavat elää elämäänsä miellyttämättä itseään, Piruko niistä tietää.

Aika moni meistä tuntuu olevan huolissaan siitä, mitä ihmiset heistä ajattelevat. He eivät ajattele meistä **yhtään mitään**. He eivät **ylipäättään** ajattele meitä. Enemmän osan aikaa he keskittyvät omiin ongelmiinsa, omaan elämäänsä. Ja se onkin kovasti hyvä. Ylipäänsä, ihmiset eivät ole kovin kiinnostuneita toisistaan. Me olemme **oman** maailmamme keskipiste, emme kenenkään muun.

Olen löytänyt luultavasti maailman kuvaavimman sanan kielisuudelmalle. Luxemburgin kieli, kirjaimellisesti *'etanakeittoa'* merkitsevällä sanallaan

Schleekenzopp, onnistuu välittämään kielisuudelman luonteen niin osuvasti, että sanaan törmäävä voi aivan tuntea sen suussaan! Mutta ehkei se ole aivan romanttisimmasta päästä.. **Vähän jää niljakas fiilis.** 😊

Ihanin sadun loppulause, joka on tullut vastaan, on espanjankielinen tapa päättää satu: *y fueron felices y comieron perdices*. Tämä käännetään suomeksi *he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti*. Kirjaimellisesti siinä sanotaan kuitenkin hauskasesti: *ja he olivat onnellisia ja söivät peltopyitä*. Satu voi päättyä esimerkiksi näin *El príncipe se casó con la princesa y fueron felices y comieron perdices*. = Prinssi meni naimisiin prinsessan kanssa ja he elivät onnellisina elämänsä loppuun asti. ♥ Onkohan tämä vihje espanjalaisten uskomuksesta sen suhteen, että syöminen näyttelee perustavaa laatua olevaa roolia ihmisten onnellisuudessa? Eikä kulinaristisia nautintoja pidäkään vähätellä! Sillä yksi on ainakin varma: Se, joka syö jatkuvasti pahaa ruokaa, saa taatusti särön onnellisuuteensa! 😊 Ettei sunkan joidenkin kitkeryys juonna siitä, että he päivät päästään pistelevät kitkerää sapuskaa! 😊

En väitä, että maailma on sellainen, millainen kokemukseni osoittaa sen olevan. Sehän olisi vain minun tulkintaani siitä, millainen maailma on, miten se voisi muuta olla. Väitän, että maailma on sellainen, että se *mahdollistaa* sellaiset kokemukset kuin minulla siitä on. Tulkitkaa tätä niin kuin haluatte. 😊

Hyvät ihmiset!

Tarkastellessani tätä pikku kyhäelmääni yritin vakuuttua siitä, että se ei ole 100% paskaa... Kunnes mieleeni liivahti: Ehkä sen oliskin hyvä olla nimenomaan paskaa. Siitä kirjoitetaan niin kovin vähän. Mutta olipa sisältö mitä hyvänsä, ei kannen voittanutta!

Tämä opus on silkkaa happamaisuutta (halpamaisuutta?) ja hammassärynfilosofiaa. Tämä on kirja ihmisille, joille kissa on kissa, lapio on lapio, ja perkele ei ole himskatti!

Kirja ihmisille, jotka inhoavat lukemista!

KATJA SYRÉN on 46-vuotias elämänfilosofi-miloso-fi, takanaan noin 20 vuoden filosofian ja Euroopan kielten opinnot (Tampereen yliopisto, 2017), filosofisena pohjavireenään kafkalaishenkisyyteen asti yltävä umpikujien filosofia, jossa muistetaan tarjota enimmäkseen ongelmia, harvoin suoranaisia ratkaisuja, vaikka aurinko toisinaan pikkuisen risukasaan uhkaakin kurkotella. Elämä on dilemma. Käy päinsä pyhittää koko elämä tuon dilemman lähestymiselle, eri näkökulmista, eri kielten suomien linssien kautta. Kaikki on ihmettä! Varsinkin Elämä!

Syrénin olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistyksen projektiin kuuluvat teokset: *Optimismmin tuolla puolen* (2018); *Optimismmin tuolla puolen 2* (2019); *Kootut happamaisuudet. Umpikujien filosofia. Ei mistään kotoisin olevat kirjoitukset* -kirjasarja, osa 1; Teon alla seuraavat: *Merkkillisten ajatusten kirja. Ei mistään kotoisin olevat kirjoitukset* -kirjasarja, osa 2; *Olemassaolon Wiheliäisyyden Ylistys. Ihanan pessimismin käsikirja* (olemassaolon Wiheliäisyyttä mitä osuvimmin kuvaavia sanoja, idiomeja, sananlaskuja, sutkauksia etc. 20 Euroopan kielestä sekä ns. varjojen filosofien ajatelmia); *Worst Case Scenario eettisenä lähtökohtana. Eettinen herkkyyys ja arkipäivän etiikka* (filosofinen teoria).

BoD

